

ΧΑΡΟΥΚΙ ΜΟΥΡΑΚΑΜΙ

ΤΟ ΚΟΥΡΔΙΣΤΟ ΠΟΥΛΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΑΡΓΥΡΩ ΜΑΝΤΟΓΛΟΥ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το κουρδιστό πουλί**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Nejimakidori Kuronikuru
ΤΙΤΛΟΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ: The Wind-up Bird Chronicle
Από τις Εκδόσεις Vintage International, Νέα Υόρκη 1998
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Haruki Murakami
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αργυρώ Μαντόγλου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Κασαπίδης
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Haruki Murakami, 1994, 1995
All rights reserved.
Originally published by Shinchosha Publishing Co.
© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Noma Bar
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Ωκεανίδα, 2005
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Οκτώβριος 2022

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4516-8
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4517-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

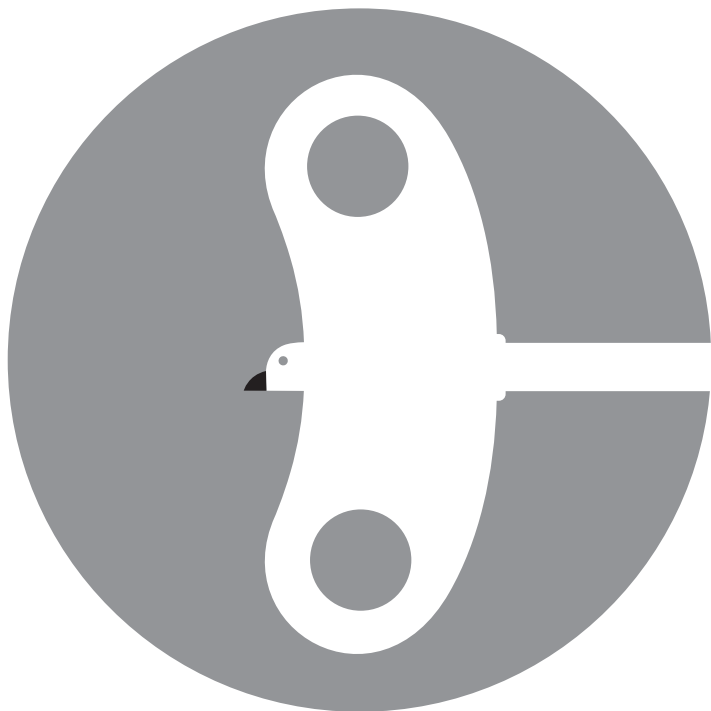
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 | Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΧΑΡΟΥΚΙ ΜΟΥΡΑΚΑΜΙ

ΤΟ ΚΟΥΡΔΙΣΤΟ ΠΟΥΛΙ

Μετάφραση από τα αγγλικά: Αργυρώ Μαντόγλου

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΧΑΡΟΥΚΙ ΜΟΥΡΑΚΑΜΙ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

- IQ84 – Βιβλίο 1*, μτφρ. Μαρία Αργυράκη, 2012
IQ84 – Βιβλίο 2, μτφρ. Μαρία Αργυράκη, 2012
IQ84 – Βιβλίο 3, μτφρ. Μαρία Αργυράκη, 2013
Νορβηγικό δάσος, μτφρ. Αργυρώ Μαντόγλου, 2012
Τις μικρές ώρες, μτφρ. Μαρία Αργυράκη, 2013
Ο Κάφκα στην ακτή, μτφρ. Αργυρώ Μαντόγλου, 2015
*Ο άχρωμος Τσουκούρου Ταζάκι και τα χρόνια
του προσκυνήματός του*, μτφρ. Μαρία Αργυράκη, 2014
Σκοτώνοντας τον Κομεντατόρε – Βιβλίο 1,
μτφρ. Βασίλης Κιμούλης, 2022
Σκοτώνοντας τον Κομεντατόρε – Βιβλίο 2,
μτφρ. Βασίλης Κιμούλης, 2022
*Χαρούκι Μουρακάμι & Σέϊτζι Οζάουα,
Περί μουσικής και μόνο*, μτφρ. Σταύρος Παπασταύρου, 2022

Υπό έκδοση:

Σε πρώτο ενικό, μτφρ. Βασίλης Κιμούλης

**Βιβλίο Πρώτο: Η κλέφτρα κίσσα
Ιούνιος και Ιούλιος 1984**

Το κουρδιστό πουλί της Τρίτης

Έξι δάχτυλα και τέσσερα στήθη

Όταν χτύπησε το τηλέφωνο, βρισκόμουν στην κουζίνα και έβραζα λίγα μακαρόνια, σφυρίζοντας την εισαγωγή από το έργο του Ροσίνι η *Κλέφτρα κίσσα* που ακουγόταν στα FM και μάλλον είναι η πιο κατάλληλη μουσική υπόκρουση για την προετοιμασία μιας μακαρονάδας.

Ήθελα να αγνοήσω το τηλέφωνο, όχι μόνο επειδή τα σπαγκέτι ήταν σχεδόν έτοιμα, αλλά επειδή ο Κλάουντιο Αμπάντο έφερνε τη Συμφωνική Ορχήστρα του Λονδίνου στη μουσική κορύφωσή της. Τελικά, αναγκάστηκα να υποχωρήσω. Μπορεί να καλούσε κάποιος για το άνοιγμα μιας νέας θέσης εργασίας. Χαμήλωσα τη φωτιά, πήγα στο καθιστικό και σήκωσα το ακουστικό.

«Δέκα λεπτά, παρακαλώ», είπε η γυναίκα στην άλλη άκρη της γραμμής.

Είμαι καλός στην αναγνώριση φωνών, αλλά αυτή η φωνή δεν ήταν γνώριμη.

«Συγγνώμη, με ποιον θέλετε να μιλήσετε;»

«Μ' εσάς, φυσικά. Δέκα λεπτά, παρακαλώ. Τόσα χρειάζομαστε για να καταλάβουμε ο ένας τον άλλον». Η φωνή της ήταν χαμηλή και απαλή, αλλά κάπως άχρωμη.

«Να καταλάβουμε ο ένας τον άλλον;»

«Τα αισθήματα του άλλου».

Έσκυψα και κοίταξα την κουζίνα μέσα από την πόρτα. Η κατσαρόλα με τα σπαγκέτι κόχλαξε και ο Κλάουντιο Αμπάντο συνεχίζε να διευθύνει την *Κλέφτρα κίσα*.

«Συγγνώμη, αλλά με πετύχατε την ώρα που βράζω μακαρόνια. Θα μπορούσα να σας ζητήσω να μου τηλεφωνήσετε αργότερα;»

«Σπαγκέτι; Μαγειρεύετε σπαγκέτι στις δέκα και μισή το πρωί;»

«Αυτό δε σας αφορά», είπα. «Εγώ αποφασίζω τι θα φάω και ποια ώρα θα το φάω».

«Όντως. Θα σας τηλεφωνήσω αργότερα», είπε με φωνή τώρα επίπεδη και ανέκφραστη. Μια μικρή αλλαγή στη διάθεση μπορεί να επιδράσει δραματικά στον τόνο της φωνής ενός ανθρώπου.

«Περιμένετε μια στιγμή», είπα πριν κλείσει. «Αν πρόκειται για κάποια διαφήμιση για πωλήσεις, ξεχάστε το. Είμαι άνεργος. Δεν ενδιαφέρομαι να αγοράσω τίποτα».

«Μην ανησυχείτε. Το γνωρίζω».

«Το γνωρίζετε; Τι ακριβώς γνωρίζετε;»

«Ότι είστε άνεργος. Το ξέρω αυτό. Πηγαίνετε λοιπόν να μαγειρέψετε τα πολύτιμα μακαρόνια σας».

«Ποιος στον δαίμονα...»

Κατέβασε το ακουστικό.

Καθώς δεν είχα πού να εκτονώσω τα αισθήματά μου, κοίταξα το τηλέφωνο που κρατούσα στο χέρι, μέχρι που θυμήθηκα τα μακαρόνια. Γύρισα στην κουζίνα, έκλεισα το γκαζί και έριξα το περιεχόμενο της κατσαρόλας μέσα στο σουρωτήρι. Εξαιτίας του τηλεφωνήματος, τα σπαγκέτι ήταν λίγο πιο μαλακά από *al dente*, αλλά όχι και για πέταμα. Άρχισα να τρώω και να σκέφτομαι.

Να καταλάβουμε ο ένας τον άλλον; Να καταλάβουμε ο ένας τα αισθήματα του άλλου μέσα σε δέκα λεπτά; Τι εννοούσε; Ίσως ήταν μια τηλεφωνική φάρσα. Ή κάποια καινούργια τακτική πωλήσεων. Εν πάση περιπτώσει, δεν είχε καμία σχέση μ' εμένα.

Μετά το γεύμα μου επέστρεψα στο μυθιστόρημα που είχα δανειστεί από τη βιβλιοθήκη και συνέχισα το διάβασμα στον καναπέ μου, κοιτάζοντας πότε πότε το τηλέφωνο. Τι υποτίθεται ότι θα καταλαβαίναμε ο ένας για τον άλλον μέσα σε δέκα

λεπτά; Τώρα που το ξανασκεφτόμουν, φαινόταν απίστευτα σίγουρη για κείνα τα δέκα λεπτά: ήταν το πρώτο πράγμα που είχε ξεστομίσει. Δες και τα εννέα λεπτά δε θα ήταν αρκετά και τα έντεκα θα ήταν μεγάλο χρονικό διάστημα. Όπως ο χρόνος για το βράσιμο των σπαγκέτι *al dente*.

Δεν μπορούσα να συνεχίσω το διάβασμα. Αποφάσισα να σιδερώσω πουκάμισα, κάτι που κάνω συνήθως όταν είμαι ταραγμένος. Είναι μια παλιά συνήθεια. Διαιρώ τη δουλειά σε δώδεκα στάδια, ξεκινώντας από τον γιακά (εξωτερική επιφάνεια) και καταλήγοντας στην αριστερή μανσέτα. Η σειρά είναι πάντοτε η ίδια και μέσα μου υπολογίζω τη διάρκεια για κάθε στάδιο. Διαφορετικά δε γίνεται σωστά.

Σιδέρωσα τρία πουκάμισα, ελέγχοντάς τα για ζάρες και κρεμώντας τα στις κρεμάστρες. Μόλις έσβησα το σίδερο και το απομάκρυνα μαζί με τη σιδερώστρα στο ντουλαπάκι του χολ, ένιωσα το μυαλό μου πολύ πιο καθαρό.

Πήγαινα να πιω ένα ποτήρι νερό στην κουζίνα, όταν το τηλέφωνο ξαναχτύπησε. Δίστασα για λίγο πριν απαντήσω. Αν ήταν η ίδια γυναίκα, θα της έλεγα ότι σιδέρωνα και θα της το έκλεινα.

Αυτή τη φορά ήταν η Κουμίκo. Το ρολόι του τοίχου έδειχνε έντεκα και μισή. «Πώς είσαι;» ρώτησε.

«Καλά», απάντησα ανακουφισμένος που άκουγα τη φωνή της συζύγου μου.

«Τι κάνεις;»

«Μόλις τελείωσα το σιδέρωμα».

«Τι συμβαίνει;» Στη φωνή της υπήρχε μια κάποια ένταση. Ήξερε τι σήμαινε για μένα το σιδέρωμα.

«Τίποτα. Απλώς σιδέρωνα μερικά πουκάμισα». Κάθισα και πέρασα το ακουστικό από το αριστερό χέρι στο δεξί. «Τι ήθελες;»

«Μπορείς να γράψεις ποίηση;» ρώτησε.

«Ποίηση!;» Ποίηση; Εννοούσε... ποίηση;

«Γνωρίζω τον εκδότη ενός περιοδικού για κορίτσια. Ζητούν κάποιον να διαβάξει και να κρίνει τα ποιήματα που στέλνουν οι αναγνώστριες. Επίσης, θέλουν να γράφει ένα σύντομο ποίημα κάθε μήνα, για να το δημοσιεύουν στην πρώτη σελίδα. Η αμοι-

βή δεν είναι κακή για μια τόσο εύκολη δουλειά. Και, φυσικά, είναι μερικής απασχόλησης. Αλλά μπορεί να προσθέσουν και κάποιες επιμέλειες, αν εκείνος που –»

«Εύκολη δουλειά;» τη διέκοψα. «Ε, για στάσου μισό λεπτό. Ψάχνω για δουλειά σχετικά με τα νομικά, όχι με ποίηση».

«Νόμιζα ότι έγραφες όταν πήγαινες στο γυμνάσιο».

«Ναι, φυσικά, για τη σχολική εφημερίδα: ποια ομάδα κέρδισε στο πρωτάθλημα του ποδοσφαίρου ή το πώς ο καθηγητής της φυσικής έπεσε από τη σκάλα και κατέληξε στο νοσοκομείο. Τέτοια πράγματα. Όχι ποίηση. Δεν μπορώ να γράψω ποίηση».

«Εντάξει, αλλά δεν αναφέρομαι σε υψηλή ποίηση, απλώς κάτι για κορίτσια του γυμνασίου. Δεν είναι ανάγκη να μπει στην ιστορία της λογοτεχνίας. Εσύ μπορείς να το κάνεις με κλειστά τα μάτια. Δε συμφωνείς;»

«Άκου, δεν μπορώ να γράψω ποίηση – είτε με κλειστά είτε με ανοιχτά μάτια. Δεν το έχω κάνει ποτέ και δεν πρόκειται να ξεκινήσω τώρα».

«Εντάξει», είπε η Κουμίκο κάπως απογοητευμένη. «Αλλά είναι δύσκολο να βρεις δουλειά σχετική με τα νομικά».

«Το ξέρω. Αυτός είναι ο λόγος που ψάχνω τόσο εντατικά. Ετούτη την εβδομάδα περιμένω μιαν απάντηση. Αν είναι αρνητική, θα σκεφτώ κάτι άλλο».

«Ωραία, μάλιστα. Α, επί τη ευκαιρία, τι είναι σήμερα; Τι μέρα είναι σήμερα;»

Το σκέφτηκα για λίγο και είπα: «Τρίτη».

«Τότε θα πας στην τράπεζα να πληρώσεις το γκάζι και το τηλέφωνο;»

«Ναι. Ετοιμαζόμουν να βγω για να κάνω μερικά ψώνια για να μαγειρέψω».

«Τι σκοπεύεις να μαγειρέψεις;»

«Δεν ξέρω ακόμα. Θα αποφασίσω όταν θα κάνω τα ψώνια».

Σταμάτησε. «Τώρα που το σκέφτομαι», είπε με ανανεωμένη σοβαρότητα, «δεν υπάρχει μεγάλη βιασύνη να βρεις δουλειά».

Αυτό με βρήκε απροετοίμαστο. «Γιατί όχι;» ρώτησα. Μήπως όλες οι γυναίκες του κόσμου είχαν διαλέξει αυτή τη μέρα για

να με ξαφνιασουν τηλεφωνικά; «Το επίδομα ανεργίας αργά ή γρήγορα θα σταματήσει. Δεν μπορώ να χαζολογώ για πάντα».

«Πράγματι, αλλά με τη δική μου προαγωγή, ορισμένες περιστασιακές εργασίες και με τις οικονομίες μας μπορούμε να τα βγάλουμε πέρα, αν είμαστε προσεκτικοί. Δεν είναι επείγουσα η κατάσταση. Δε σε ενοχλεί να μένεις σπίτι και να κάνεις τις δουλειές του σπιτιού; Εννοώ, σου αρέσει αυτή η ζωή;»

«Δεν ξέρω», απάντησα με ειλικρίνεια. Πραγματικά δεν ήξερα.

«Λοιπόν, σκέψου το, δε χρειάζεται να βιαστείς», είπε. «Τέλος πάντων, γύρισε ο γάτος;»

Ο γάτος. Δεν είχα σκεφτεί τον γάτο όλο το πρωί. «Όχι», αποκρίθηκα. «Όχι ακόμα».

«Θα μπορούσες, σε παρακαλώ, να ρίξεις μια ματιά στη γειτονιά; Λείπει πάνω από μια βδομάδα».

Έβγαλα έναν ακατάληπτο βρυχηθμό και ξανάπιασα το ακουστικό με το αριστερό χέρι. Εκείνη συνέχισε:

«Είμαι σχεδόν βέβαιη ότι έχει χωθεί σ' εκείνο το άδειο σπίτι στο τέρμα του αδιέξοδου. Ξέρεις, εκείνο με το άγαλμα του πουλιού στην αυλή. Τον έχω δει εκεί πολλές φορές».

«Στο αδιέξοδο; Τι δουλειά είχες εσύ στο αδιέξοδο; Ποτέ δε μου είπες τίποτα →»

«Πω πω! Πρέπει να σ' αφήσω. Έχω πολλή δουλειά. Μην ξεχάσεις τον γάτο».

Έκλεισε το τηλέφωνο. Έπιασα τον εαυτό μου να κάθεται και να κοιτάζει το ακουστικό. Ύστερα το έβαλα στη θέση του.

Αναρωτήθηκα τι είχε οδηγήσει την Κουμίκο στο αδιέξοδο. Για να φτάσεις εκεί από το σπίτι μας, έπρεπε να σκαρφαλώσεις τη μάντρα. Κι αφού είχες κάνει την προσπάθεια, ανακάλυπτες ότι δεν είχε κανένα νόημα να πας μέχρι εκεί.

Πήγα στην κουζίνα για να πιω ένα ποτήρι νερό και έπειτα βγήκα στη βεράντα να δω το πιάτο του γάτου. Ο σωρός με τις σαρδέλες που του είχα βάλει το προηγούμενο βράδυ ήταν άθικτος. Όχι, ο γάτος δεν είχε γυρίσει. Έμεινα εκεί κοιτάζοντας τον μικρό μας κήπο που τον έλουζε η καλοκαιρινή λιακάδα. Ο κήπος μας δεν ήταν από εκείνους που τους κοιτάξεις και νιώθεις

κάποια ψυχική ανάταση. Ο ήλιος κατόρθωνε να περνάει μόνο για λίγη ώρα καθημερινά, έτσι το χώμα ήταν πάντα μαύρο και υγρό, και τα μόνα φυτά που είχαμε ήταν μερικές θλιβερές ορτανσίες σε μια γωνιά, ενώ εμένα ποτέ δε μου άρεσαν οι ορτανσίες. Ακριβώς δίπλα τους υπήρχε μια μικρή συστάδα δέντρων, απ' όπου ακουγόταν το μηχανικό κρώξιμο ενός πουλιού, σαν να το κούρδιζε κάποιος. Το λέγαμε κουρδιστό πουλί. Η Κουμίκο το είχε βαφτίσει έτσι. Δεν ξέραμε ποιο ήταν το πραγματικό του όνομα ή με τι έμοιαζε, όμως αυτό δεν αφορούσε στο ελάχιστο το κουρδιστό πουλί. Κάθε μέρα ερχόταν στα δέντρα της γειτονιάς μας και κούρδιζε τον ήσυχο μικρόκοσμό μας.

Έτσι τώρα έπρεπε να βγω για να ψάξω τον γάτο. Πάντα συμμαθούσα τις γάτες. Και ιδιαίτερα τη συγκεκριμένη γάτα. Αλλά οι γάτες έχουν τον δικό τους τρόπο ζωής. Δεν είναι ηλίθιες. Αν μια γάτα δε μένει πια εκεί όπου μένεις εσύ, σημαίνει ότι αποφάσισε να μείνει κάπου αλλού. Αν κουραστεί ή πεινάσει, θα επιστρέψει. Τελικά, προκειμένου να ικανοποιήσω την Κουμίκο, έπρεπε να βγω και να ψάξω τον γάτο μας. Άλλωστε, δεν είχα και τίποτα καλύτερο να κάνω.

Είχα αφήσει τη δουλειά μου αρχές Απριλίου – τη δουλειά μου σε δικηγορικό γραφείο, που είχα από την εποχή της αποφοίτησής μου. Δεν την είχα αφήσει για κάποιο συγκεκριμένο λόγο. Όχι πως δε μου άρεσε. Δεν ήταν συναρπαστική, αλλά η αμοιβή ήταν καλή και η ατμόσφαιρα στο γραφείο φιλική.

Ο ρόλος μου στην εταιρεία ήταν –για να μην μπω σε λεπτομέρειες– εκείνος του βοηθού. Και ήμουν καλός. Οφείλω να ομολογήσω ότι έχω πραγματικά ταλέντο στη διεκπεραίωση τέτοιων πρακτικών καθηκόντων. Μαθαίνω γρήγορα, είμαι αποδοτικός, ποτέ δε διαμαρτύρομαι και είμαι ρεαλιστής. Έτσι, όταν τους ανακοίνωσα την παραίτησή μου, ο παλαιότερος μέτοχος (ο ιδρυτής αυτής της οικογενειακής εταιρείας) έφτασε στο σημείο να μου προσφέρει μια μικρή αύξηση.

Παρ' όλα αυτά όμως, εγώ τα παράτησα. Και όχι πως η παραίτηση θα με βοηθούσε να υλοποιήσω κάποια συγκεκριμένα όνει-

ρα ή ορισμένα σχέδια. Το τελευταίο πράγμα που ήθελα, παραδείγματος χάρη, ήταν να κλειστώ σπίτι και να μελετήσω για τις εξετάσεις της άδειας για την άσκηση δικηγορίας. Ήμουν πιο σίγουρος από ποτέ ότι δεν ήθελα να γίνω δικηγόρος. Επίσης, ήξερα ότι δεν ήθελα να παραμείνω στη δουλειά που έκανα. Αν σκόπευα να παραιτηθώ, τώρα ήταν η κατάλληλη στιγμή. Αν έμενα στην εταιρεία λίγο παραπάνω, θα κολλούσα εκεί για όλη μου τη ζωή. Στο κάτω κάτω, ήμουν ήδη τριάντα χρονών.

Όταν είπα στην Κουμίκo, την ώρα του βραδινού, ότι σκεφτόμουν να παρατήσω τη δουλειά μου, η μόνη απάντησή της ήταν: «Μάλιστα». Δεν ξέρω τι εννοούσε με αυτό, αλλά για κάμποση ώρα δεν είπε τίποτε άλλο.

Παρέμεινα κι εγώ σιωπηλός, μέχρι που πρόσθεσε: «Αν θέλεις να παραιτηθείς, πρέπει να παραιτηθείς. Πρόκειται για τη ζωή σου και πρέπει να τη ζήσεις με τον τρόπο που εσύ θέλεις». Έπειτα από αυτή τη φράση, πήρε τα ξυλάκια της και άρχισε να αφαιρεί με μεγάλη προσοχή τα κόκαλα από το ψάρι και να τα τοποθετεί στην άκρη του πιάτου της.

Η Κουμίκo έβγαζε καλά λεφτά ως επιμελήτρια ενός περιοδικού για υγιεινή διατροφή. Μερικές φορές αναλάμβανε και την εικονογράφηση άλλων περιοδικών από φίλους της επιμελητές και έβγαζε αρκετά επιπλέον χρήματα. (Είχε σπουδάσει γραφιστική στο πανεπιστήμιο και φιλοδοξία της ήταν να ανοίξει δικό της ατελιέ). Επιπλέον, εάν εγώ άφηνα τη δουλειά, θα είχα για ένα διάστημα το εισόδημα από το ταμείο ανεργίας, που σήμαινε ότι ακόμα κι αν έμενα σπίτι και έκανα τις δουλειές του σπιτιού, θα εξακολουθούσαμε να έχουμε αρκετά χρήματα για μικρές πολυτέλειες, όπως να τρώμε έξω, να πληρώνουμε τον λογαριασμό του καθαριστηρίου – ο τρόπος ζωής μας δηλαδή δε θα άλλαζε σημαντικά.

Κι έτσι υπέβαλα την παραίτησή μου.

Έβαζα τα λαχανικά στο ψυγείο, όταν χτύπησε το τηλέφωνο. Αυτή τη φορά μού φάνηκε πως το κουδούνισμα είχε κάτι το ανυπόμονο στον ήχο του. Είχα μόλις σκίσει τη ζελατίνα ενός τόφου και το είχα αφήσει με προσοχή στο τραπέζι της κουζίνας για να

μη χυθεί το νερό. Πήγα στο καθιστικό και σήκωσα το τηλέφωνο.
«Πρέπει να έχεις τελειώσει πια με τα μακαρόνια», είπε η γυναίκα.

«Δίκιο έχεις. Τώρα όμως πρέπει να βγω και να ψάξω για τη γάτα».

«Είμαι σίγουρη ότι αυτό μπορεί να περιμένει για δέκα λεπτά. Δεν είναι τόσο επείγον όσο τα μακαρόνια».

Για κάποιο περιέργο λόγο, μου ήταν αδύνατο να της κλείσω απότομα το τηλέφωνο. Υπήρχε κάτι στη φωνή της που μου κινούσε την περιέργεια. «Εντάξει, αλλά όχι περισσότερο από δέκα λεπτά».

«Τώρα θα μπορέσουμε να καταλάβουμε ο ένας τον άλλον», είπε με ήρεμη βεβαιότητα. Την ένιωσα να κάθεται άνετα σε μια καρέκλα και να σταυρώνει τις γάμπες της.

«Αναρωτιέμαι», είπα, «τι μπορείς να καταλάβεις μέσα σε δέκα λεπτά;»

«Τα δέκα λεπτά μπορεί να διαρκούν περισσότερο απ' όσο νομίζεις», είπε.

«Είσαι σίγουρη ότι με γνωρίζεις;»

«Φυσικά και σε γνωρίζω. Έχουμε συναντηθεί εκατοντάδες φορές».

«Πού; Πότε;»

«Κάπου, κάπως, κάποτε», είπε εκείνη. «Αν όμως άρχιζα να μιλάω γ' αυτά, τα δέκα λεπτά δε θα αρκούσαν. Εκείνο που έχει σημασία είναι ο χρόνος που έχουμε τώρα στη διάθεσή μας. Το παρόν. Συμφωνείς;»

«Ίσως. Θα ήθελα όμως κάποια απόδειξη ότι με γνωρίζεις στ' αλήθεια».

«Τι είδους απόδειξη;»

«Την ηλικία μου, ας πούμε».

«Τριάντα», απάντησε εκείνη ταχύτατα. «Τριάντα και δύο μηνών. Σε έπεισα;»

Αυτό με αφόπλισε. Προφανώς με γνώριζε, αλλά δεν μπορούσα με τίποτα να θυμηθώ τη φωνή της.

«Σειρά σου τώρα», είπε εκείνη με σαγηνευτική φωνή. «Προ-

σπάθησε να με φανταστείς. Από τη φωνή μου. Φαντάσου την εμφάνισή μου. Την ηλικία μου. Πού βρίσκομαι. Πώς είμαι ντυμένη. Σε ακούω».

«Δεν έχω ιδέα», απάντησα.

«Έλα τώρα», είπε εκείνη. «Κάνε μια προσπάθεια».

Κοίταξα το ρολόι μου. Είχε περάσει μόνο ένα λεπτό και πέντε δευτερόλεπτα. «Δεν έχω ιδέα», επανέλαβα.

«Τότε επίτρεψέ μου να σε βοηθήσω», είπε εκείνη. «Είμαι στο κρεβάτι. Μόλις βγήκα από το ντους και δε φοράω τίποτα».

Υπέροχα. Τηλεφωνικό σεξ.

«Μήπως θα προτιμούσες να φοράω κάτι; Κάτι με δαντέλα; Ή μήπως κάλτσες; Μήπως αυτό θα λειτουργούσε καλύτερα για σένα;»

«Δε με ενδιαφέρει καθόλου. Κάνε ό,τι θέλεις», αποκρίθηκα. «Βάλε κάτι επάνω σου, αν θέλεις. Αν θέλεις πάλι, μείνε γυμνή. Λυπάμαι, αλλά δε με ενδιαφέρουν καθόλου αυτού του τύπου τα τηλεφωνικά παιχνίδια. Έχω πολλές δουλειές να →»

«Δέκα λεπτά», είπε εκείνη. «Τι κοστίζουν δέκα λεπτά; Δε θα επηρεάσουν τη ζωή σου. Απάντησε απλώς στην ερώτησή μου. Με θέλεις γυμνή ή να φορέσω κάτι; Έχω διάφορα που θα μπορούσα να φορέσω. Κιλότα με μαύρη δαντέλα...»

«Όχι, γυμνή καλύτερα».

«Ωραία. Με προτιμάς γυμνή».

«Ναι. Γυμνή. Ωραία».

Τέσσερα λεπτά.

«Οι τρίχες του αιδοίου μου είναι ακόμα μουσκεμένες», είπε. «Δε σκουπίστηκα καλά. Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο υγρή είμαι. Υγρή, καυτή και απαλή. Υπέροχα απαλή και μεταξένια. Άγγιξέ με».

«Κοίτα, λυπάμαι, αλλά→»

«Το ίδιο και πιο κάτω. Είμαι κι εκεί ζεστή και μαλακιά σαν βούτυρο. Πολύ καυτή. Μμμ. Και τα πόδια μου. Σε τι στάση νομίζεις ότι έχω τα πόδια μου; Το δεξί μου γόνατο είναι ανασηκωμένο και το αριστερό μου πόδι είναι όσο χρειάζεται ανοιχτό. Όπως οι δείκτες του ρολογιού στις δέκα και πέντε».

Από τη φωνή της κατάλαβα ότι δεν έλεγε ψέματα. Πράγματι, είχε τα πόδια της ανοιχτά στις δέκα και πέντε, και το αιδοίο της ήταν ζεστό και υγρό.

«Αγγίξε τα χεῖλιά», είπε. «Αργάαα. Τώρα άνοιξέ τα. Έτσι ακριβώς. Αργά, αργά. Άσε τα δάχτυλά σου να τα χαϊδέψουν. Έτσι. Πολύ αργά. Τώρα, με το άλλο σου χέρι, άγγιξε το αριστερό μου στήθος. Παίξε με αυτό. Χαϊδεψέ το. Προς τα πάνω. Σφίξε λιγάκι τη ρώγα. Ξανά, ξανά. Και ξανά. Μέχρι να με κάνεις να τελειώσω».

Χωρίς να πω κουβέντα, έκλεισα το τηλέφωνο. Ξάπλωσα στον καναπέ, κοίταξα το ρολόι και άφησα έναν παρατεταμένο, βαθύ αναστεναγμό. Είχα μιλήσει μαζί της περίπου έξι λεπτά.

Το τηλέφωνο χτύπησε ξανά δέκα λεπτά αργότερα, αλλά δεν το σήκωσα. Χτύπησε δεκαπέντε φορές. Όταν σταμάτησε, μια βαθιά, παγερή σιωπή απλώθηκε στο δωμάτιο.

Λίγο πριν από τις δύο, σκαρφάλωσα τον μαντρότοιχο και βγήκα στο αδιέξοδο – για την ακρίβεια, αυτό που εδώ στη γειτονιά ονομάζουν αδιέξοδο, στην πραγματικότητα δεν είναι «αδιέξοδο» με την καθαντού σημασία του όρου, αλλά δεν υπήρχε και λέξη που να το περιγράφει με ακρίβεια. Δεν ήταν «δρομός», «μονοπάτι», ούτε καν «πέρασμα». Για να είμαστε ακριβείς, ένα «πέρασμα» πρέπει να έχει τουλάχιστον μια είσοδο και μια έξοδο και να σε οδηγεί κάπου, αν το ακολουθήσεις. Το δικό μας όμως «αδιέξοδο» δεν είχε ούτε είσοδο ούτε έξοδο. Ένα κανονικό αδιέξοδο θα έπρεπε να έχει μια τουλάχιστον είσοδο. Ωστόσο, το δικό μας δεν είχε φραγμένο μόνο το ένα άκρο αλλά και τα δύο. Οι άνθρωποι της γειτονιάς το ονόμαζαν έτσι γιατί δεν ήξεραν πώς αλλιώς να το πουν. Είχε μήκος περίπου διακόσια μέτρα και περνούσε μέσα από τις πίσω αυλές των σπιτιών, διαχωρίζοντάς τες. Είχε πλάτος το πολύ ένα μέτρο και σε κάποια σημεία έπρεπε να προσέχεις ιδιαίτερα και να γυρίσεις λοξά προκειμένου να περάσεις, είτε γιατί ένας φράχτης προεξείχε είτε γιατί κάποιοι είχαν αφήσει πράγματα στη μέση του δρόμου.

Σχετικά με το εν λόγω αδιέξοδο, η ιστορία του –η ιστορία που είχα ακούσει από τον θείο μου, ο οποίος μας είχε νοικιάσει το σπι-

τι με πολύ χαμηλό ενοίκιο— ήταν ότι κάποτε αυτός ο δρόμος είχε και είσοδο και έξοδο και οι ντόπιοι τον χρησιμοποιούσαν συνήθως για να κόβουν δρόμο. Με την ταχεία οικονομική ανάπτυξη της δεκαετίας του '50 όμως, σειρές από καινούργια σπίτια γέμισαν τα άδεια οικόπεδα δεξιά κι αριστερά του δρόμου και τον περιόρισαν τόσο πολύ, ώστε δεν έμεινε παρά ένα στενό σοκάκι. Οι κάτοικοι δεν ήθελαν να βλέπουν ξένους να περνούν τόσο κοντά από τα σπίτια και τις αυλές τους, γι' αυτό πολύ σύντομα έφραξαν το ένα άκρο του μονοπατιού – για την ακρίβεια, το έκρουσαν πίσω από έναν χαμηλό φράχτη. Ύστερα κάποιος ντόπιος αποφάσισε να επεκτείνει την αυλή του, οπότε σφράγισε εντελώς τη μία άκρη του αδιέξοδου με έναν τουβλότοιχο. Αμέσως μετά ύψωσαν έναν συρμάτινο αγκαθωτό φράχτη στην άλλη άκρη, εμποδίζοντας τη διέλευση ακόμα και των σκύλων. Κανένας από τους γείτονες δε διαμαρτυρήθηκε, επειδή κανείς τους δε χρησιμοποιούσε το αδιέξοδο ως πέρασμα. Μάλιστα, ήταν ικανοποιημένοι επειδή έτσι ένιωθαν πιο προστατευμένοι από τους κλέφτες. Στο τέλος το αδιέξοδο κατέληξε να μοιάζει με παροπλισμένο κανάλι, με έναν διάυλο που δε χρησίμευε πια παρά σαν ουδέτερη ζώνη ανάμεσα σε δυο σειρές από σπίτια. Οι αράχνες άπλωσαν τους κολλώδεις ιστούς τους πάνω στα χαμόκλαδα που το σκέπαζαν.

Γιατί πήγαινε η Κουμικό σε ένα τέτοιο μέρος; Εγώ είχα περπατήσει στο «αδιέξοδο» μόνο δυο φορές και η Κουμικό φοβόταν τις αράχνες. Τέλος πάντων, αν η Κουμικό πίστευε ότι έπρεπε να πάω στο αδιέξοδο και να ψάξω για τον γάτο, θα πήγαινα στο αδιέξοδο και θα έψαχνα για τον γάτο. Το τι θα γινόταν αργότερα, θα το σκεφτόμουν αργότερα. Στο κάτω κάτω, ήταν προτιμότερο να περπατάω έξω, παρά να κάθομαι σπίτι και να περιμένω το τηλέφωνο να χτυπήσει.

Ήταν αρχές καλοκαιριού και το δυνατό φως του ήλιου περνούσε μέσα από τα κλαριά των δέντρων, σχηματίζοντας σκούρα σχήματα στο έδαφος. Καθώς εκείνη την ημέρα δε φυσούσε, τα σχήματα έμοιαζαν με μόνιμες κηλίδες, προορισμένες να παραμείνουν χαραγμένες εσαεί στο λιθόστρωτο. Κανένας ήχος δεν έδειχνε να διαπερνάει αυτό το σημείο. Σχεδόν άκουγα τα φύλλα του

γρασιδιού να ανασαίνουν στη λιακάδα. Μερικά μικρά σύννεφα αιωρούνταν στον ουρανό, τα σχήματά τους σταθερά και αναλλοίωτα, σαν σύννεφα σε μεσαιωνικές γκραβούρες. Έβλεπα τα πάντα γύρω μου με τόσο μεγάλη διαύγεια, ώστε το ίδιο μου το σώμα μού φαινόταν ακαθόριστο, απεριόριστο, ρευστό... και καυτό!

Φορούσα μακό μπλουζάκι, λεπτό βαμβακερό παντελόνι και παπούτσια του τένις, αλλά καθώς περπατούσα κάτω από τον καλοκαιρινό ήλιο, ένιωσα τις μασχάλες μου και την κοιλότητα του στήθους μου να μουσκεύουν ελαφρά από τον ιδρώτα. Το μπλουζάκι και το παντελόνι είχαν μείνει όλο τον χειμώνα σ' ένα κουτί με τα καλοκαιρινά ρούχα, μέχρι που τα έβγαλα εκείνο το πρωί. Η διαπεραστική μυρωδιά της ναφθαλίνης μού τρυπούσε τα ρουθούνια.

Τα σπίτια που ήταν παρατεταγμένα στις δυο πλευρές του αδιέξοδου ανήκαν σε δυο ξεχωριστές κατηγορίες: παλαιότερα σπίτια και νεόκτιστα. Στο σύνολό τους, τα πιο καινούργια ήταν μικρότερα και είχαν μικρότερες αυλές. Οι απλώςτρες συχνά προεξείχαν μέσα στο δρομάκι και συχνά με υποχρέωναν να ελιχθώ ανάμεσα σε πετσέτες, σεντόνια και εσώρουχα. Πέρα από τους πίσω τοίχους άκουγα πού και πού τον ήχο μιας ανοιχτής τηλεόρασης, το κάζανάκι από κάποια τουαλέτα και ένιωθα τη μυρωδιά από κάποιο φαγητό με κάρι που μαγείρευαν.

Αντιθέτως, τα παλαιότερα σπίτια θα μπορούσαν να είναι και ακατοίκητα. Τη θέα τους την έκρυσαν θάμνοι και φράχτες και ανάμεσά τους τα μάτια μου διέκριναν μερικές φευγαλέες εικόνες περιποιημένων κήπων.

Ένα παλιό, καφετί, μαραμένο χριστουγεννιάτικο δέντρο στεκόταν στη γωνία ενός κήπου. Ένας άλλος έμοιαζε με αποθήκη όλων των παιχνιδιών που μπορούσε να φανταστεί κανείς, προφανώς απομεινάρια της παιδικής ηλικίας πολλών παιδιών. Υπήρχαν ποδηλατάκια, στεφάνια, πλαστικά σπαθιά, λαστιχένιες μπάλες, χελωνάκια και μπαστούνια του μπέιζμπολ. Σε έναν κήπο υπήρχε μια μπασκέτα και σε έναν άλλο ωραίες καρέκλες φεφορξέ γύρω από ένα κεραμικό τραπέζι. Οι άσπρες καρέκλες ήταν χωμένες μέσα στη σκόνη, σαν να μην είχαν χρησιμοποιηθεί εδώ και μήνες ή ίσως και χρόνια. Η επιφάνεια του τραπεζιού

ήταν καλυμμένη από πέταλα μανόλιας, που είχε ρίξει η βροχή.

Είδα καθαρά ένα καθιστικό μέσα από μια τζαμαρία. Είχε δερμάτινο καναπέ και ασορτί καρέκλες, μεγάλη τηλεόραση, μπουφέ (με ενυδρείο και δυο έπαθλα πάνω του) και φωτιστικό δαπέδου. Το δωμάτιο έμοιαζε με σκηνικό τηλεοπτικού σίριαλ. Ένα τεράστιο σκυλόσπιτο καταλάμβανε μεγάλο μέρος ενός άλλου κήπου, αλλά δεν υπήρχε ίχνος σκύλου και η πόρτα του σπιτιού ήταν ανοιχτή. Η πόρτα του σκυλόσπιτου προεξείχε, σαν να στηριζόταν κάποιος πάνω της για μήνες ολόκληρους.

Το άδειο σπίτι που η Κουμίκo είχε αναφέρει βρισκόταν δίπλα ακριβώς από το σπίτι με το σκυλόσπιτο. Μια μόνο ματιά αρκούσε για να καταλάβεις πως ήταν ακατοίκητο, και μάλιστα εδώ και καιρό. Ήταν ένα σχετικά καινούργιο διώροφο, όμως τα ξύλινα παντζούρια του έδειχναν σημάδια μεγάλης φθοράς, ενώ τα κάγκελα έξω από τα παράθυρα του δευτέρου ορόφου ήταν φαγωμένα από τη σκουριά. Το σπίτι είχε έναν συμπαθητικό μικρό κήπο, μέσα στον οποίο βρισκόταν, όπως μου είχε πει η Κουμίκo, το πέτρινο γλυπτό ενός πουλιού. Το γλυπτό ήταν πάνω σε μια βάση που έφτανε μέχρι το ύψος του στήθους μου, χωμένο μέσα στα αγριόχορτα. Μακριά φύλλα χρυσόβεργας άγγιζαν σχεδόν τα πόδια του πουλιού. Το πουλί –ιδέα δεν είχα τι είδους πουλί ήταν– είχε τα φτερά του ανοιχτά, σαν να ήθελε να το σκάσει από ετούτο το δυσάρεστο μέρος το συντομότερο δυνατόν. Εκτός από το γλυπτό, ο κήπος δεν είχε κάποιο άλλο διακοσμητικό. Κάμπουσες παμπάλαιες πλαστικές πτυσσόμενες καρέκλες κήπου ήταν ακουμπισμένες στον τοίχο του σπιτιού, ενώ δίπλα τους μια αζαλέα άπλωνε περιήφανα τα λαμπερά κόκκινα λουλούδια της με ένα περίεργα αφύσικο χρώμα. Τον υπόλοιπο χώρο τον είχαν καταλάβει τα αγριόχορτα.

Έγειρα επάνω στη συρμάτινη περίφραξη που έφτανε μέχρι το στήθος μου και ατένισα τον κήπο. Εδώ πρέπει να ήταν παράδεισος για τις γάτες, αλλά εκείνη την ώρα δεν υπήρχε ούτε μία εκεί. Κουρνιασμένο στην κεραία της τηλεόρασης του σπιτιού, ένα μοναχικό περιστέρι πρόσθετε το μονότονο κουκούρισμά του στο σκηνικό. Η σκιά του πέτρινου πουλιού έπεφτε στους γύρω θάμνους χάνοντας τη συνοχή της.

Έβγαλα μια καραμέλα λεμόνι από την τσέπη μου, την ξετύλιξα και την έβαλα στο στόμα μου. Είχα αποφασίσει πως η παραιτήσή μου από την εταιρεία ήταν μια ευκαιρία για να κόψω το κάπνισμα, αλλά πλέον δεν μπορούσα ούτε στιγμή χωρίς ένα πακετάκι καραμέλες λεμόνι στην τσέπη. Η Κουμίκο έλεγε πως είχα εθιστεί στις καραμέλες και με προειδοποιούσε ότι πολύ σύντομα όλα μου τα δόντια θα γέμιζαν τερηδόνα, ωστόσο μου ήταν αδύνατο να αποχωριστώ τις καραμέλες μου. Κι ενώ στεκόμουν εκεί κοιτάζοντας τον κήπο, το περισσότερι στην κεραία της τηλεόρασης συνέχιζε να κουκουρίζει ρυθμικά, σαν υπάλληλος που πατάει σφραγίδες σε μια στοίβα τιμολόγια. Δεν ξέρω πόση ώρα έμεινα εκεί, ακουμπισμένος στον φράχτη, αλλά θυμάμαι ότι κάποια στιγμή έφτυσα την καραμέλα στο χώμα, που ήταν μισολιωμένη και είχε γεμίσει το στόμα μου με την παχύρρευστη γλύκα της. Είχα μόλις ανασηκώσει το βλέμμα μου και κοιτούσα τη σκιά του πουλιού, όταν ένιωσα κάποιον να με παρακολουθεί.

Στράφηκα και είδα μια κοπελίτσα να με κοιτάζει από τον απέναντι κήπο. Ήταν μικροκαμωμένη και είχε τα μαλλιά της πιασμένα αλογοουρά. Φορούσε σκούρα γυαλιά ηλίου με κεχρμιπαρένιο σκελετό κι ένα γαλάζιο αμάνικο τισέρτ. Η εποχή των βροχών δεν είχε ακόμα τελειώσει, αλλά εκείνη είχε ήδη καταφέρει να πάρουν ένα ωραίο ομοίομορφο μαύρισμα τα λεπτά της μπράτσα. Είχε το ένα της χέρι στην τσέπη του σορτς της. Το άλλο ήταν ακουμπισμένο σε μια χαμηλή πόρτα από μπαμπού που έφτανε μέχρι τη μέση της και δεν έδειχνε να της προσφέρει ιδιαίτερη στήριξη. Μόλις ενάμισι μέτρο, ίσως και περισσότερο, ήταν η απόσταση που μας χώριζε.

«Ζέστη», μου είπε.

«Ναι, σωστά», απάντησα.

Έπειτα από αυτό τον σύντομο διάλογο στάθηκε εκεί να με κοιτάζει.

Ύστερα έβγαλε ένα πακέτο τσιγάρα Hore από την τσέπη του σορτς της, πήρε ένα και το έβαλε ανάμεσα στα χείλη της. Είχε μικρό στόμα, το επάνω χείλος προεξείχε ελαφρώς προς τα πάνω. Έβγαλε ένα σπύρτο κι άναψε το τσιγάρο. Όταν έγερσε το κεφάλι της στο πλάι, τα μαλλιά της παραμερίστηκαν και αποκάλυψαν

ένα καλοσχηματισμένο αυτί, λείο σαν μόλις σμιλεμένο, ενώ στις άκρες του λαμπύριζε ένα απαλό χνούδι.

Πέταξε το σπίρτο και φύσηξε τον καπνό μέσα από τα σφιγμένα της χείλη. Έπειτα με κοίταξε σαν να αναγνώριζε την παρουσία μου. Δεν μπορούσα να διακρίνω τα μάτια της μέσα από τους σκούρους φακούς των γυαλιών ηλίου που φορούσε.

«Μένεις εδώ κοντά;» με ρώτησε.

«Χμ». Για μια στιγμή σκέφτηκα να δείξω προς την κατεύθυνση του σπιτιού μου, αλλά είχα περάσει τόσες περίεργες στροφές για να φτάσω εδώ, ώστε δεν ήξερα προς τα πού ήταν το σπίτι. Έδειξα τυχαία προς κάποια κατεύθυνση.

«Ψάχνω τη γάτα μου», εξήγησα σκουπίζοντας την ιδρωμένη παλάμη μου πάνω στο παντελόνι. «Λείπει μια βδομάδα τώρα. Κάποιος την είδε κάπου εδώ γύρω».

«Τι γάτα είναι;»

«Ένας μεγάλος γάτος. Με καφέ ρίγες. Η άκρη της ουράς του είναι λίγο στραβή».

«Όνομα;»

«Νομπόρου. Νομπόρου Γουατάγια».

«Όχι, όχι το δικό σου όνομα. Το όνομα της γάτας».

«Αυτό είναι το όνομα της γάτας».

«Α! Πολύ εντυπωσιακό!»

«Δηλαδή, για την ακρίβεια είναι το όνομα του κουνιάδου μου. Βγάλαμε τον γάτο έτσι επειδή μας τον θυμίζει. Δώσαμε στον γάτο το όνομά του για πλάκα».

«Πώς είναι δυνατόν ένας γάτος να σας θυμίζει έναν άνθρωπο;»

«Δεν ξέρω. Γενικά. Ο τρόπος που περπατάει. Έχει και άδειο βλέμμα».

Χαμογέλασε για πρώτη φορά και έδειχνε πολύ πιο μικρή απ' ό,τι μου είχε φανεί αρχικά. Δεν μπορεί να ήταν παραπάνω από δεκαπέντε με δεκαέξι χρονών. Το επάνω χείλος της, έτσι ανασηκωμένο, σχημάτιζε μια καμπυλωτή περίεργη γωνία. Μου φάνηκε σαν να άκουγα μια φωνή να λέει «Αγγιξέ με» – τη φωνή της γυναίκας στο τηλέφωνο. Με την ανάστροφη του χεριού μου σκούπισα τον ιδρώτα από το μέτωπό μου.

«Ένας γάτος με καφέ ρίγες και στραβή ουρά», είπε το κορίτσι. «Χμ. Φοράει κολάρο ή κάτι ανάλογο;»

«Ένα μαύρο κολάρο για τους ψύλλους».

Στάθηκε εκεί βυθισμένη σε σκέψεις για δέκα με δεκαπέντε δευτερόλεπτα, με το χέρι της πάνω στην πόρτα. Ύστερα πέταξε τη γόπα του τσιγάρου και την πάτησε με τη σαγιονάρα της.

«Μπορεί να είδα μια τέτοια γάτα», είπε. «Δεν ξέρω για τη στραβή ουρά, αλλά είχε καφέ ρίγες σαν τίγρης, ήταν μεγάλη και νομίζω ότι είχε και κολάρο».

«Πότε την είδες;»

«Πότε την είδα; Χμ. Δεν πρέπει να είναι πάνω από τρεις με τέσσερις μέρες. Η αυλή μας είναι κέντρο διερχομένων για τις γάτες της γειτονιάς. Κόβουν δρόμο για να πάνε από τους Τακίτάνι στους Μιγιαουάκι».

Έδειξε προς το άδειο σπίτι, όπου το πέτρινο πουλί συνέχιζε να έχει ανοιχτά τα φτερά του, η ψηλή χρυσόβεργα συνέχιζε να αντανακλά τον ήλιο του καλοκαιριού και το περιστέρι κουνούριζε μονότονα στην κορυφή της κεραίας.

«Έχω μια ιδέα», είπε. «Γιατί δεν περιμένεις εδώ; Όλες οι γάτες κάποια στιγμή θα περάσουν από την αυλή μας πηγαίνοντας στους Μιγιαουάκι. Και κάποιος μπορεί να φωνάξει την αστυνομία, αν σε δουν να τριγυρνάς εδώ γύρω για πολλή ώρα. Έχει ξαναγίνει».

Δίστασα.

«Μην ανησυχείς», είπε. «Είμαι μόνη μου εδώ πέρα. Μπορούμε να καθίσουμε παρέα στον ήλιο και να περιμένουμε τον γάτο να εμφανιστεί. Θα σε βοηθήσω. Έχω εξαιρετική όραση».

Κοίταξα το ρολόι μου. Δύο και τριάντα έξι. Το μόνο που είχα να κάνω σήμερα προτού νυχτώσει ήταν να μαζέψω την μπουγάδα και να ετοιμάσω το βραδινό.

Πέρασα την πόρτα και ακολούθησα την κοπέλα μέσα στην αυλή. Έσερνε ελαφρώς το δεξί της πόδι. Έκανε μερικά βήματα, σταμάτησε και γύρισε να με κοιτάξει.

«Έπασα από μια μοτοσυκλέτα», είπε σαν να μην είχε ιδιαίτερη σημασία.

Μια μεγάλη βελανιδιά ορθωνόταν στο σημείο όπου τέλειωνε

το γρασίδι. Κάτω από το δέντρο υπήρχαν δύο σεξλόγγκι και σε μία απ' αυτές ήταν απλωμένη μια μπλε πετσέτα παραλίας. Στην άλλη υπήρχε ένα κλειστό πακέτο τσιγάρα Hore, ένα τασάκι, ένας αναπτήρας, ένα περιοδικό κι ένα τεράστιο κασετόφωνο. Το κασετόφωνο έπαιζε χαρντ ροκ σε χαμηλή ένταση. Έκλεισε τη μουσική και άδειασε την καρέκλα για να καθίσω, πετώντας τα αντικείμενα πάνω στο γρασίδι. Από εκείνη την καρέκλα μπορούσα να βλέπω την αυλή του άδειου σπιτιού, το πέτρινο πουλί, τη χρυσόβεργα, το συρματοπλεγμα του φράχτη. Η κοπέλα μάλλον με παρακολουθούσε όση ώρα ήμουν εκεί.

Η αυλή αυτού του σπιτιού ήταν πολύ μεγάλη. Είχε μια φαριδιά, κεκλιμένη πρασιά, με σκόρπιες συστάδες δέντρων. Αριστερά από τις σεξλόγγκι υπήρχε μία αρκετά μεγάλη λίμνη, ο άδειος πυθμένας της εκτεθειμένος στον ήλιο. Αν έκρινα από την πρασινωπή της απόχρωση, πρέπει να είχε μείνει χωρίς νερό για πολύ καιρό. Καθίσαμε με την πλάτη γυρισμένη προς το σπίτι, που διακρινόταν μέσα από μια σειρά δέντρων. Το σπίτι δεν ήταν ούτε μεγάλο ούτε πολυτελούς κατασκευής. Μόνο η αυλή έδινε την εντύπωση ευρυχωρίας και ήταν αρκετά περιποιημένη.

«Τι μεγάλη αυλή», είπα κοιτώντας γύρω μου. «Όποιος τη φροντίζει πρέπει να έχει πολλή δουλειά».

«Πρέπει».

«Κάποτε, όταν ήμουν μικρός, δούλευα σε μια εταιρεία με μηχανές που κουρεύουν το γκαζόν».

«Α», είπε. Προφανώς δεν την ενδιέφερε καθόλου το θέμα.

«Είσαι πάντα μόνη εδώ;» ρώτησα.

«Ναι. Πάντα. Εκτός από μια υπηρέτρια που έρχεται το πρωί και το βράδυ. Κατά τη διάρκεια της ημέρας είμαι μόνη μου. Ολομόναχη. Θέλεις να πεις κάτι κρύο; Έχουμε μπίρα».

«Όχι, ευχαριστώ».

«Αλήθεια; Μην ντρέπεσαι».

Κούνησα το κεφάλι μου αρνητικά. «Σχολείο δεν πας;»

«Εσύ δεν πας στη δουλειά;»

«Δεν έχω δουλειά για να πάω».

«Σε απέλυσαν;»

«Κάτι τέτοιο. Παραιτήθηκα πριν από μερικές βδομάδες».

«Τι δουλειά;»

«Βοηθός σε δικηγορικό γραφείο. Έτρεχα σε διάφορες υπηρεσίες και μάζευα χαρτιά, τακτοποιούσα διάφορα έγγραφα, έψαχνα τη νομολογία, χειριζόμουν τις τυπικές διαδικασίες για τα δικαστήρια – τέτοια πράγματα».

«Και παραιτήθηκες».

«Ναι».

«Η γυναίκα σου δουλεύει;»

«Ναι, δουλεύει».

Το περισσότερι στην απέναντι πλευρά πρέπει να είχε σταματήσει το κουκούρισμά του και να είχε πετάξει κάπου αλλού. Αίφνης συνειδητοποίησα ότι είχε πέσει βαθιά σιωπή τριγύρω.

«Εκεί απέναντι είναι το πέραςμα για τις γάτες», είπε δείχνοντας την άλλη πλευρά της αυλής. «Βλέπεις τον αποτεφρωτήρα σκουπιδιών στην αυλή των Τακιάνι; Χώνονται κάτω από τον φράχτη σ' εκείνο το σημείο, διασχίζουν το γρασίδι και βγαίνουν κάτω από την πόρτα για να περάσουν στην απέναντι αυλή. Ακολουθούν πάντα την ίδια διαδρομή».

Ανέβασε τα γυαλιά στο μέτωπό της, μισόκλεισε τα μάτια κοιτάζοντας την αυλή και έπειτα κατέβασε πάλι τα γυαλιά, ξεφυσώντας ένα σύννεφο καπνού. Στο μεσοδιάστημα πρόσεξα ότι είχε μια ουλή περίπου πέντε εκατοστών δίπλα στο αριστερό της μάτι, μια ουλή από αυτές που συνήθως αφήνουν σημάδι για όλη σου τη ζωή. Τα σκούρα γυαλιά ήταν πιθανότατα ένας τρόπος για να το κρύβει. Το πρόσωπό της δεν ήταν ιδιαίτερα όμορφο, αλλά είχε κάτι ελκυστικό, ίσως τα ζωηρά μάτια ή το ασυνήθιστο σχήμα των χειλιών της.

«Έχεις ακούσει για τους Μιγιαουάκι;» ρώτησε.

«Δεν έχω ακούσει τίποτα», αποκρίθηκα.

«Είναι αυτοί που έμεναν στο άδειο σπίτι. Πολύ αξιοπρεπής οικογένεια. Είχαν δύο κόρες, και οι δυο σε ιδιωτικά σχολεία θηλέων. Ο κύριος Μιγιαουάκι είχε αλυσίδα οικογενειακών εστιατορίων».

«Γιατί έφυγαν;»

«Μπορεί να χρεοκόπησε. Ήταν σαν να το έσκασαν – εξα-

φανίστηκαν μέσα σε μια νύχτα. Πριν από έναν χρόνο, νομίζω. Άφησε πίσω το σπίτι να σαπίσει και να γίνει στέκι των γατιών. Η μητέρα μου πάντα διαμαρτύρεται».

«Υπάρχουν τόσο πολλές γάτες εκεί μέσα;»

Με το τσιγάρο στα χείλη, η κοπέλα κοίταξε ψηλά στον ουρανό.

«Όλων των ειδών οι γάτες. Μερικές μαδημένες, χωρίς τρίχωμα, άλλες με ένα μάτι... και στη θέση του άλλου ματιού μια πληγή. Μπλιαχ!»

Ένευσα καταφατικά.

«Έχω μια συγγενή με έξι δάχτυλα σε κάθε χέρι. Είναι λίγο μεγαλύτερη από μένα. Δίπλα από το μικρό δαχτυλάκι της έχει ένα επιπλέον, σαν δαχτυλάκι μωρού. Έχει έναν τρόπο να το κρατάει διπλωμένο, ώστε οι περισσότεροι να μην το προσέχουν. Είναι πραγματικά όμορφη».

Ένευσα ξανά.

«Δες να είναι κληρονομικό; Πώς το λένε... να είναι γονιδιακό;»

«Δε γνωρίζω και πολλά περί κληρονομικότητας».

Σταμάτησε να μιλάει. Εγώ συνέχισα να πιπιλάω την καραμέλα μου και κάρφωσα το βλέμμα στο πέρασμα των γατιών. Μέχρι στιγμής δεν είχε περάσει ούτε μία.

«Σίγουρα δε θέλεις κάτι να πεις;» με ρώτησε. «Εγώ θα πιω μια κόκα κόλα».

Είπα ότι δεν ήθελα να πιω τίποτα.

Σηκώθηκε από την καρέκλα της και χάρθηκε μέσα στα δέντρα, σέρνοντας ελαφρώς το τραυματισμένο πόδι της. Πήρα το περιοδικό από κάτω και το ξεφύλλισα. Προς έκπληξή μου, ήταν ένα αντρικό περιοδικό, ένα από εκείνα τα μηνιαία, τα γυαλιστερά. Η γυναίκα στο μέσον φορούσε ένα λεπτό κιλοτάκι που άφηνε να φαίνονται η σχισμή και οι τρίχες της. Καθόταν σε ένα σκαμπό με τα πόδια ανοιχτά σε μια περίεργη θέση. Αναστέναξα και άφησα πάλι κάτω το περιοδικό, σταύρωσα τα χέρια μου στο στήθος και συγκεντρώθηκα ξανά στο πέρασμα των γατιών.

Πέρασε πολλή ώρα μέχρι να γυρίσει η κοπέλα με μια κόκα κόλα στο χέρι. Η ξέστη είχε αρχίσει να με χτυπάει. Έτσι όπως κα-

θόμουν κάτω από τον ήλιο, ένιωσα το μυαλό μου να θολώνει. Το τελευταίο πράγμα που ήθελα ήταν να σκέφτομαι.

«Πες μου», είπε συνεχίζοντας την προηγούμενη συζήτηση. «Εάν ήσουν ερωτευμένος με μια κοπέλα και ανακάλυπτες ότι έχει έξι δάχτυλα, τι θα έκανες;»

«Θα την πουλούσα στο τσίρκο», απάντησα.

«Αλήθεια;»

«Όχι, και βέβαια όχι», είπα. «Αστειεύομαι. Δε νομίζω ότι θα με ενοχλούσε».

«Ακόμα κι αν μπορεί να το κληρονομούσαν τα παιδιά σου;»

Το σκέφτηκα για λίγο.

«Όχι, πραγματικά δε νομίζω ότι θα με ενοχλούσε. Τι κακό θα μπορούσε να κάνει ένα δάχτυλο επιπλέον;»

«Αν είχε τέσσερα στήθη;»

Το σκέφτηκα κι αυτό.

«Δεν ξέρω».

Τέσσερα στήθη; Αυτή η συζήτηση θα μπορούσε να συνεχιστεί επ' αόριστον. Αποφάσισα να αλλάξω θέμα.

«Πόσων χρονών είσαι;» ρώτησα.

«Δεκάξι», είπε. «Μόλις πέρασαν τα γενέθλιά μου. Πρώτη χρονιά στο λύκειο».

«Είναι πολύς καιρός που δεν πας σχολείο;»

«Το πόδι μου πονάει όταν περπατάω πολύ. Κι έχω κι αυτή την ουλή στο μάτι. Το σχολείο μου είναι πολύ αυστηρό. Το πιθανότερο είναι ότι θα άρχιζαν να με σχολιάζουν, αν μάθαιναν ότι το έπαθα πέφτοντας από μοτοσικλέτα. Γι' αυτό μπορώ να απουσιάσω λόγω "ασθένειας". Θα μπορούσα να λείψω έναν ολόκληρο χρόνο και δε βιάζομαι ιδιαίτερα να αλλάξω τάξη».

«Φαντάζομαι πως όχι», είπα.

«Τέλος πάντων, γι' αυτό που έλεγες πριν, ότι δε θα σε πείραζε να παντρευτείς ένα κορίτσι με έξι δάχτυλα, αλλά αν είχε τέσσερα στήθη...»

«Δεν είπα τέτοιο πράγμα. Είπα ότι δεν ξέρω».

«Γιατί δεν ξέρεις;»

«Δεν ξέρω. Είναι δύσκολο να φανταστώ κάτι τέτοιο».

«Μπορείς να φανταστείς κάποιον με έξι δάχτυλα;»

«Ναι. Νομίζω ότι μπορώ».

«Τότε γιατί όχι τέσσερα στήθη; Ποια είναι η διαφορά;»

Το σκέφτηκα για λίγο, αλλά δεν κατάφερα να βρω μιαν απάντηση.

«Κάνω πολλές ερωτήσεις;»

«Σου το λένε συχνά αυτό;»

«Ναι, μερικές φορές».

Γύρισα πάλι προς το μονοπάτι των γατιών. Τι στον δαίμονα έκανα εδώ πέρα; Τόση ώρα περιμένα και δεν είχε φανεί ούτε μια γάτα. Με τα χέρια ακόμα σταυρωμένα στο στήθος, έκλεισα τα μάτια μου για περίπου τριάντα δευτερόλεπτα. Ένιωθα τον ιδρώτα να κυλάει σε διάφορα σημεία του σώματός μου. Ο ήλιος με διαπερνούσε και διαχεόταν μέσα μου με μια παράξενη βαρύτητα. Κάθε φορά που η κοπέλα κουνούσε το ποτήρι της, ο πάγος κροτάλιζε στα τοιχώματά του σαν κουδούνι αγελάδας.

«Εσύ κοιμήσου, αν θέλεις», ψιθύρισε. «Θα σε ξυπνήσω αν περάσει καμιά γάτα».

Με τα μάτια κλειστά, έγνεψα χωρίς να μιλήσω.

Ο αέρας παρέμενε ασάλευτος. Δεν ακουγόταν απολύτως τίποτα. Το περισσότερο είχε προ πολλού εξαφανιστεί. Ξαφνικά θυμήθηκα τη γυναίκα στο τηλέφωνο. Την ήξερα άραγε; Δε διέκρινα τίποτα το γνώριμο στη φωνή της ή στον τρόπο ομιλίας της. Αλλά εκείνη ασφαλώς με γνώριζε. Ήταν σαν να βλέπω σκιηνή από πίνακα του Ντε Κίρικο: η μακριά σκιά της γυναίκας να κόβει έναν άδειο δρόμο και να απλώνεται προς το μέρος μου, ενώ η ίδια γυναίκα βρίσκεται σ' ένα μακρινό μέρος, πέρα από τα όρια της συνείδησής μου. Ένα κουδούνι άρχισε να χτυπάει ασταμάτητα στο αυτί μου.

«Κοιμάσαι;» ρώτησε η κοπέλα με μια φωνή τόσο ανεπαίσθητη, ώστε δεν ήμουν σίγουρος ότι την άκουσα.

«Όχι, δεν κοιμάμαι», είπα.

«Μπορώ να έρθω πιο κοντά σου; Θα είναι... ευκολότερο να μιλάω σιγά».

«Κανένα πρόβλημα», είπα έχοντας τα μάτια μου ακόμα κλειστά.

Μετακίνησε τη σεζλόγγκ της, μέχρι που κόλλησε πάνω στη δική μου με έναν ξερό ξύλινο κρότο.

Παράξενο, αλλά η φωνή της μου ακουγόταν τελείως διαφορετική, ανάλογα με το αν τα μάτια μου ήταν ανοιχτά ή κλειστά.

«Μπορώ να μιλήσω; Θα μιλάω πολύ σιγά κι εσύ δε χρειάζεται να μου απαντάς. Αν θέλεις, μπορείς να κοιμηθείς. Δε με πειράζει».

«Εντάξει», είπα.

«Όταν οι άνθρωποι πεθαίνουν, είναι τόσο φίνα».

Το στόμα της βρισκόταν τώρα ακριβώς δίπλα στο αυτί μου, ώστε τα λόγια της περνούσαν μέσα μου μαζί με τη ζεστή, υγρή ανάσα της.

«Γιατί το λες αυτό;» ρώτησα.

Έβαλε ένα δάχτυλο μπροστά στα χείλη μου, σαν να ήθελε να τα σφραγίσει. «Όχι ερωτήσεις», είπε. «Και μην ανοίξεις τα μάτια σου, εντάξει;»

Ένευσα εξίσου ανεπαίσθητα με τη φωνή της.

Πήρε το δάχτυλό της από τα χείλη μου και το έβαλε πάνω στον καρπό μου.

«Θα ήθελα να έχω ένα νυστέρι. Θα το άνοιγα για να δω τι έχει μέσα. Όχι, δεν εννοώ το πτώμα... εννοώ το οίδημα του θανάτου. Είμαι σίγουρη ότι πρέπει να υπάρχει κάτι τέτοιο. Κάτι στρογγυλό και συμπιεσμένο, με έναν σκληρό μικρό πυρήνα από νεκρά νεύρα. Θέλω να το αφαιρέσω από το νεκρό σώμα, να το κόψω και να το περιεργαστώ. Πάντα αναρωτιόμουν με τι μοιάζει. Μπορεί να είναι σκληρό, σαν οδοντόκρεμα που έχει ξεραθεί μέσα στο σωληνάριό της. Κάπως έτσι πρέπει να είναι, δε νομίζεις; Όχι, μην απαντάς. Εξωτερικά είναι μαλακό και όσο προχωράς προς τα μέσα, γίνεται όλο και πιο σκληρό. Θέλω να κόψω με το νυστέρι το δέρμα, να αφαιρέσω αυτό το μαλακό υλικό και έπειτα να πάρω το νυστέρι και μια σπάτουλα για να πάω βαθύτερα, κι όσο θα πλησιάζω στον πυρήνα τόσο πιο σκληρό θα γίνεται αυτό το πράγμα, ώσπου να φτάσω στον μικρό, σκληρό πυρήνα που είναι τόσο μικρός σαν μπίλια και πολύ σκληρός. Έτσι πρέπει να είναι, δε νομίζεις;»

Έβηξε για να καθαρίσει τον λαιμό της μερικές φορές.

«Το σκέφτομαι συνεχώς αυτές τις μέρες. Ίσως επειδή έχω τόσο πολύ χρόνο να σκοτώσω κάθε μέρα. Όταν δεν έχεις τίποτα να κάνεις, οι σκέψεις σου ξεφεύγουν τόσο πολύ, ώστε δεν μπορείς να τις παρακολουθήσεις μέχρι το τέλος». Απομάκρυνε το δάχτυλό της από τον καρπό μου και ήπια την υπόλοιπη κόκα κόλα της. Κατάλαβα ότι το ποτήρι της είχε αδειάσει από τον ήχο που έκαναν τα παγάκια.

«Μη νοιάζεσαι για τη γάτα, παρακολουθώ εγώ το πέρασμα. Θα σε ειδοποιήσω αν εμφανιστεί ο Νομπόρου Γουατάγια. Κράτα τα μάτια σου κλειστά. Είμαι σίγουρη ότι κάπου εδώ γυρίζει. Θα εμφανιστεί όπου να 'ναι. Έρχεται. Το ξέρω ότι έρχεται, προχωράει πάνω στο χορτάρι, περνάει κάτω από τον φράχτη, σταματάει στον δρόμο να μυρίσει τα λουλούδια, σιγά σιγά ο Νομπόρου Γουατάγια όλο και πλησιάζει. Φέρε στο μυαλό σου αυτή την εικόνα».

Προσπάθησα να σχηματίσω στο μυαλό μου την εικόνα της γάτας, αλλά το μόνο που κατάφερα ήταν να φέρω μπροστά μου μια θολή, κακοφωτισμένη φωτογραφία. Το φως του ήλιου που διαπερνούσε τα βλέφαρά μου αποσταθεροποιούσε και διασκορπίζε το εσωτερικό μου σκοτάδι, καθιστώντας το αδύνατο να σχηματίσω στο μυαλό μου την ακριβή εικόνα της γάτας. Αντιθέτως, αυτό που φανταζόμουν ήταν ένα αποτυχημένο πορτρέτο, μια παράξενη, παραμορφωμένη εικόνα, ορισμένα στοιχεία να έχουν μια ομοιότητα με το πρωτότυπο, αλλά τα πιο σημαντικά να λείπουν. Δεν μπορούσα να θυμηθώ πώς ακριβώς ήταν η γάτα όταν περπατούσε.

Η κοπέλα έβαλε πάλι το δάχτυλό της στον καρπό του χεριού μου σχηματίζοντας ένα παράξενο σχήμα. Σαν αυτή η απάντηση να ήταν ένα νέο είδος σκοταδιού – διαφορετικό από εκείνο που είχα βιώσει όταν εισερχόταν στη συνείδησή μου. Μάλλον είχε αρχίσει να με παίρνει ο ύπνος. Δεν ήθελα να συμβεί, αλλά δεν είχα τρόπο να αντισταθώ. Το σώμα μου ήταν βαρύ σαν πτώμα – το πτώμα κάποιου άλλου – έτσι όπως βυθιζόμουν στο ύφασμα της σεζλόγκ.

Μέσα στο σκοτάδι είδα τα τέσσερα πόδια του Νομπόρου Γουατάγια, τέσσερα αθόρυβα καφετιά πόδια με τέσσερις φουσκωτές πατούσες, πόδια που έτρεχαν άηχα σε κάποιο άλλο μέρος της Γης.

Ναι, αλλά πού;

«Δέκα λεπτά θα κρατήσει», είπε η γυναίκα στο τηλέφωνο. 'Όχι, πρέπει να έκανε λάθος. Μερικές φορές τα δέκα λεπτά δεν είναι δέκα λεπτά. Μπορεί να επιμηκυνθούν ή να συρρικνωθούν. Γι' αυτό ήμουν απόλυτα σίγουρος.

Όταν ξύπνησα, ήμουν μόνος. Η κοπέλα είχε εξαφανιστεί από τη σεζλόγκ, η οποία συνέχιζε να είναι δίπλα από τη δική μου. Η πετσέτα, τα τσιγάρα και το περιοδικό ήταν εκεί, αλλά όχι το ποτήρι και το κασετόφωνο.

Ο ήλιος είχε αρχίσει να δύει και η σκιά από ένα κλαδί της βελανιδιάς είχε γλιστρήσει πάνω στα γόνατά μου. Το ρολόι μου έδειχνε τέσσερις και τέταρτο. Ανασηκώθηκα και κοίταξα γύρω. Μεγάλη έκταση από γκαζόν, λίμνη χωρίς νερό, φράχτης, πέτρινο πουλί, χρυσοβέργα, κεραία τηλεόρασης. Ωστόσο, ίχνος από τη γάτα. Ούτε και από την κοπέλα.

Κοίταξα προς το πέρασμα των γατιών και περίμενα την κοπέλα να γυρίσει. Πέρασαν δέκα λεπτά και δεν εμφανίστηκε ούτε η γάτα ούτε εκείνη. Όλα παρέμεναν ασάλευτα. Ένωθα σαν να είχα γεράσει τρομερά την ώρα που κοιμόμουν.

Σηκώθηκα και κοίταξα προς το σπίτι, όπου δεν υπήρχε καμιά ένδειξη ανθρώπινης ζωής. Η τζαμαρία αντανακλούσε τις ακτίνες του δύοντος ηλίου. Κουράστηκα να περιμένω και διέσχισα την πρασιά για να βγω στο αδιέξοδο δρομάκι και να επιστρέψω στο σπίτι. Δεν είχα βρει τη γάτα, αλλά τουλάχιστον είχα προσπαθήσει.

Στο σπίτι μάζεψα την μπουγάδα και άρχισα να ετοιμάζω κάτι απλό για βραδινό. Το τηλέφωνο χτύπησε δώδεκα φορές στις πεντέμισι, αλλά δεν απάντησα. Ακόμα κι όταν σταμάτησε να κουνουνίζει, ο ήχος του συνέχισε να διαπερνάει τη μελαγχολική ατμόσφαιρα του δειλινού σαν σκόνη που αιωρούνταν στον αέρα. Με τις άκρες των αιχμηρών νυχιών του, το ρολόι του τραπεζιού χτυπούσε πάνω σ' έναν διάφανο πίνακα που έπλεε στο διάστημα.

Γιατί να μη γράψω ένα ποίημα για το κουρδιστό πουλί; Η ιδέα μου ήρθε ξαφνικά, αλλά δεν μπορούσα να βρω τον πρώτο στί-

χο. Πώς θα αντιδρούσαν άραγε οι μαθητρες ενός γυμνασίου σε ένα ποίημα για ένα κουρδιστό πουλί;

Η Κουμίκo επέστρεψε στις επτά και μισή. Τον τελευταίο μήνα γύριζε σπίτι όλο και πιο αργά. Δεν ήταν καθόλου ασυνήθιστο να επιστρέψει μετά τις οχτώ και κάποιες φορές ακόμα και μετά τις δέκα. Τώρα που ήμουν σπίτι και μαγειρεύω το δείπνο, δεν υπήρχε ανάγκη να βιαστεί. Έτσι κι αλλιώς είχαν έλλειψη προσωπικού, επιπλέον πρόσφατα είχε αρρωστήσει ένας συνάδελφος της και έλειπε με άδεια.

«Συγγνώμη», είπε. «Η δουλειά δεν έλεγε να τελειώσει, κι αυτό το καινούργιο κορίτσι μερικής απασχόλησης, που πήραμε για να βοηθήσει, δεν έχει ιδέα».

Πήγα στην κουζίνα και μαγειρεύω: ψάρι σοταρισμένο με βούτυρο, σαλάτα και σουπά μίσο. Η Κουμίκo κάθισε στο τραπέζι της κουζίνας και άρχισε να σερβίρει.

«Πού ήσουν στις πεντέμισι;» ρώτησε. «Προσπάθησα να σε πάρω για να σου πω ότι θα καθυστερούσα».

«Τέλειωσε το βούτυρο και πήγα να πάρω», είπα.

«Πήγες στην τράπεζα;»

«Φυσικά».

«Και η γάτα;»

«Δεν μπόρεσα να τη βρω. Πήγα στο άδειο σπίτι όπως μου είπες, αλλά δεν υπήρχε ούτε ίχνος της εκεί. Πάω στοίχημα ότι έχει πάει κάπου πιο μακριά».

Δεν είπε τίποτα.

Όταν, μετά το φαγητό, τελείωσα το μπάνιο μου, βρήκα την Κουμίκo να κάθεται στο καθιστικό με τα φώτα σβηστά. Έτσι σκυφτή με το γκρίζο πουκάμισό της, έμοιαζε με αποσκευή αφημένη σε λάθος μέρος.

Στέγνωνα τα μαλλιά μου με μια πετσέτα του μπάνιου και κάθισα στον καναπέ απέναντι από την Κουμίκo.

Με φωνή που μετά βίας ακουγόταν, είπε: «Είμαι σίγουρη ότι η γάτα είναι νεκρή».

«Μη λες ανοησίες», απάντησα. «Είμαι σίγουρος ότι περνάει κα-

ταπληκτικά κάπου αλλού. Όταν πεινάσει, θα γυρίσει σπίτι. Το ίδιο πράγμα είχε ξανασυμβεί, θυμάσαι; Όταν μέναμε στο Κοέντζι...»

«Αυτή τη φορά είναι διαφορετικά», είπε. «Αυτή τη φορά κάνεις λάθος. Το ξέρω. Η γάτα είναι νεκρή και σαπίζει κάπου ανάμεσα στα χόρτα. Έψαξες στο χορτάρι στο άδειο σπίτι;»

«Όχι, δεν έψαξα. Το σπίτι μπορεί να είναι μεν άδειο, αλλά ανήκει σε κάποιον. Δεν μπορώ να εισβάλω έτσι εκεί μέσα.»

«Τότε πού πήγες και έψαξες για τη γάτα; Πάω στοίχημα ότι ούτε που προσπάθησες. Γι' αυτό δεν τη βρήκες.»

Αναστέναξα και σκούπισα ξανά τα μαλλιά μου με την πετσέτα. Πήγα να πω κάτι, αλλά σταμάτησα, όταν διαπίστωσα ότι η Κουμικό έκλαιγε. Ήταν κατανοητό: η Κουμικό αγαπούσε τη γάτα. Την είχαμε πάρει λίγο μετά τον γάμο μας. Έβαλα την πετσέτα μου στο καλάθι του μπάνιου και πήγα στην κουζίνα να πάρω μια παγωμένη μπίρα. Τι χαζή μέρα κι αυτή: μια χαζή μέρα ενός χαζού μήνα ενός χαζού χρόνου.

Νομπόρου Γουατάγια, πού βρίσκεσαι; Μήπως το κουρδιστό πουλί ξέχασε να σε κουρδίσει;

Οι λέξεις μου ήρθαν αυθόρμητα, σαν στίχοι από ποίημα.

Νομπόρου Γουατάγια,

πού είσαι;

Μήπως το κουρδιστό πουλί

ξέχασε να σε κουρδίσει;

Όταν είχα πει τη μισή μπίρα, άρχισε να χτυπάει το τηλέφωνο.

«Μπορείς να το πάρεις;» φώναξα μέσα στο σκοτάδι του καθιστικού.

«Δεν μπορώ», απάντησε εκείνη. «Πάρ' το εσύ».

«Δε θέλω».

Το τηλέφωνο συνέχισε να χτυπάει, ανακατεύοντας τη σκόνη που στροβιλιζόταν στο σκοτάδι. Κανείς από τους δυο μας δε μίλησε. Ήπια την μπίρα μου και η Κουμικό συνέχισε να κλαίει βουβά. Μέτρησα είκοσι κουνουίσματα και μετά σταμάτησα. Δεν υπήρχε λόγος να συνεχίσω το μέτρημα.

Τελικά, είναι δυνατόν ένας άνθρωπος να καταλάβει απόλυτα κάποιον άλλο; Μπορεί να επενδύουμε άπειρο χρόνο και ενέργεια στην επίμονη προσπάθεια να μάθουμε ένα άλλο πρόσωπο, αλλά στο τέλος πόσο μπορούμε να πλησιάσουμε την ουσία αυτού του προσώπου; Πείθουμε τον εαυτό μας ότι γνωρίζουμε καλά αυτό το άλλο άτομο, αλλά μαθαίνουμε ποτέ στ' αλήθεια κάτι σημαντικό για οποιονδήποτε;

Ο τριαντάχρονος Τόρου Οκάντα χάνει τη δουλειά του, τη γάτα του και λίγο αργότερα τη γυναίκα του και αποδύεται στην αναζήτησή τους. Η ήρεμη ρουτίνα της ζωής του ανατρέπεται και ξεκινά μια παράξενη διαδρομή στην οποία τον καθοδηγούν (αν και ασαφώς) διάφοροι χαρακτήρες που ο καθένας τους έχει να του αφηγηθεί και από μια ιστορία.

Αστυνομικό μυστήριο, το χρονικό ενός γάμου υπό διάλυση, μια ανασκαφή θαμμένων μυστικών του Β' Παγκοσμίου Πολέμου: το αριστουργηματικό αυτό μυθιστόρημα είναι όλα αυτά μαζί, αλλά κυρίως μια απόδειξη της ακατάτακτης συγγραφικής ευφυΐας του Μουρακάμι.

Ο Μουρακάμι υφαίνει την πραγματικότητα σαν μεταξωτό ρούχο με άπειρες ανάγλυφες πτυχώσεις απατηλής ομορφιάς.
The Independent on Sunday

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 25014